

Egy imádság története

Időpont: 1963. június 25. Esti biblia óra.

Helyszín: Győr - Nádorváros

Alapigék: 1Mózes 18,16-33

és Jakab 5,16

Ének: 750:1 és 5.

Azután felkelvén onnan azok a férfiak, Sodoma felé tartanak vala. Ábrahám is velök méne, hogy elkísérje őket.

És monda az Úr: Eltitkoljam-é én Ábrahámtól, amit tenni akarok?

Holott Ábrahám nagy és hatalmas néppé lesz; és benne megáldatnak a földnek minden nemzetségei.

Mert tudom róla, hogy megparancsolja az ő fiainak és az ő házanépének ő utánna, hogy megőrizzék az Úrnak útát, igazságot és törvényt tévén, hogy beteljesítse az Úr Ábrahámon, amit szólott felőle.

Monda azután az Úr: Mivelhogy Sodomának és Gomorának kiáltása megsokasodott, és mivelhogy az ő bűnök felettébb megnehezedett:

Alámegyek azért és meglátom, vajjon teljességgel a hozzám felhatott kiáltás szerint cselekedtek-é vagy nem? tudni akarom.

És elfordulának onnan a férfiak, és menének Sodomába: Ábrahám pedig még az Úr előtt áll vala.

És hozzá járula Ábrahám és monda: Avagy elveszted-é az igazat is a gonosszal egybe?

Talán van ötven igaz abban a városban, avagy elveszted-é, és nem kedvezel-é a helynek az ötven igazért, akik abban vannak?

Távol legyen tőled, hogy ilyen dolgot cselekedjél, hogy megöld az igazat a gonosszal, és úgy járjon az igaz mint a gonosz: Távol legyen tőled! Avagy az egész föld bírása nem szolgáltatna-é igazságot?

És monda az Úr: Ha talállok Sodomában a városon belől ötven igazat, mind az egész helynek megkegyelmezek azokért.

És felele Ábrahám, és monda: Immár merészkedtem szólni az én Uramnak, noha én por és hamu vagyok.

Ha az ötven igaznak talán öt híja lesz, elveszted-é az öt miatt az egész várost? És monda: Nem veszttem el, ha talállok ott negyvenötöt.

És ismét szóla hozzá és monda: Hátha találatnak ott negyvenen? És monda Ő: Nem teszem meg a negyvenért.

Mégis monda: Kérlek, ne haragudjék meg az én Uram ha szólok: Hátha találatnak ott harmincan? És Ő felele: Nem teszem meg, ha talállok ott harmincat.

És ő monda: Immár merészkedtem szólni az én Uramnak: Hátha találatnak ott húszan? Felele: Nem veszttem el a húszért.

És monda: Ne haragudjék kérlek az én Uram ha szólok még ez egyszer: Hátha találatnak ott tízen? És Ő monda: Nem veszttem el a tízért.

És elméne az Úr, minekutánna elvégezte Ábrahámmal való beszélgetését; Ábrahám pedig megtére az ő helyére.

Valljátok meg bűneiteket egymásnak és imádkozzatok egymásért, hogy meggyógyuljatok: mert igen hasznos az igaznak buzgóságos könyörgése.

Ima:

Köszönjük Urunk, hogy itt vagy köztünk és szabad nekünk úgy szólni Hozzád, mint jelenvalóhoz. Úgy jövünk most elibéd, mint egyszer a tanítványok leptek meg Téged hajnali imádságod közben és Eléd terjesztették azt a nagy kérésüket: Uram, taníts minket imádkozni!

Köszönjük Urunk azokat, akik imádkozni tanítottak minket és bocsáss meg, hogy annyit vétettünk imádságainkban. Kérünk, Te taníts minket úgy imádkozni, ahogy Te akarod, és szívesen hallgatod. Használd fel ezt a mostani órát is arra, hogy közelebb kerüljünk Hozzád és tanuljunk Tőled jobban, alázatosabban, mélyebben, szívből és eredményesebben imádkozni.
Amen.

Aki idefigyelt a felolvasott Igékre, az azonnal megállapította, hogy ezek az Igék, mind az ó-testamentomi, mind az újtestamentomi, az imádságról írnak. De nem az imádság elméletéről. Nem tanítást adnak az imádkozásról. Nem akarom ezzel lebecsülni az imádságról való tanítást, hiszen a tanítványok is kérték Jézust: Uram, taníts meg minket imádkozni! A gyermekek sem lehetnek elég hálásak azoknak a szülőknek és tanítóknak, akik megtanították őket imádkozni. De itt nem erről van most szó. Talán több, ha azt mondom: példát ad az imádságra. Közelebb kerül hozzánk ez az Ige, ha így fogalmazzuk meg a két Ige tartalmát.

Nem egy imádság van megörökítve. Sok lelki ajándék, elmélyülés, vigasztalás, eligazodás származik azokból az Igékből, melyeket akár Luther Márton, akár más eleink vagy Dávid király megírt, s a Zsoltárok könyvében van megörökítve. Az, ami itt előttünk áll, az nem szépen megszerkesztett, tartalmilag is pontosan összefoglalt imádság. E szakasz egy imádság történetét mondja el, azt, hogyan született egy imádság, hogyan éli az ember imádságos életét.

Mindazt, amit e jól ismert szentírási szakaszból tanulságként levonni szeretnék, pár pontban foglalom össze.

1. Az imádság formája: beszélgetés Istennel!

Az első üzenete az Igének: az imádság formája beszélgetés Istennel! A 33. vers így szól: *„És elméne az Úr, minekutánna elvégezte Ábrahámmal való beszélgetését; Ábrahám pedig megtére az ő helyére.”* Ez az Ige azt állapítja meg, hogy az imádkozás, beszélgetés. Még világosabban fogalmazva: párbeszéd. Beszélgetni nem lehet normális embernek egymagában. Nem egészen normális az, aki egymagában beszélget. Nem imádkozik az az ember, aki monológot mond. A mi imádságunk pedig sokszor csak monológ és nem párbeszéd. Nem akarom lebecsülni azokat az imádságokat, melyek közelebb vannak a monológhoz, mint a párbeszédhez. A legrégebb imádságoskönyvben is, a Zsoltárok könyvében hány himnusz zeng, szállnak súlyos tartalmú mondatai az ég felé. Vagy az ódák, melyek tele vannak az Úr iránt érzett hódolattal. Imádságok ezek, melyek mélységből szállnak fel, mint segélykiáltások, de ezek mind egyoldalú beszédek. A himnusz egyoldalúlag zengi Isten felé dicséretét. Az óda szerzőjének lelkéből fakadó érzéseket ő maga mondja s nem fontos, hogy kapjon rá választ. A mélységből jövő segélykiáltás is igen sokszor csak magában száll Isten felé, csak a visszhangja száll mindenfelé. Ez így van. Az igazi imádság azonban beszélgetés, mint ahogy ebből az igéből látjuk.

Ha most ebből a szempontból nézzük az imádságot, érdekes dolgokra bukkanunk. Mi azt gondoljuk, a beszélgetést az imádkozó ember kezdi, Isten folytatja. Homlokegyenest ellenkezően van. Isten kezdi és az ember felel rá. A beszélgetésnek az ember imádsága a folytatása.

A szakasznak utolsó verse szintén ezt emeli ki /33/. Tehát az imádság végén, mikor a történetíró végigtekint az egész eseményen, akkor azt, mint befejezést akarja elének állítani, Istennek Ábrahámmal való beszélgetésének végét. Tehát nem Ábrahám beszélget Istennel, hanem Isten beszélget Ábrahámmal.

Mint Ábrahámmal, - velünk is sokszor van valami közölni valója Istennek -, amit még Ábrahám nem tudott, de aminek tudatára akarja ébreszteni Ábrahámot. Ilyenkor egész

megfoghatatlan, igen sokszor kellőképpen meg sem magyarázható belső szorongás támad az emberben, hogy figyelj: valami történni fog veled! Ismerjük a kedves, megható történetet a kis Sámuelről, akit édesanyja, ígérete szerint Istennek akart nevelni. Egészen kicsi korában felviszi Élihez és a kis Sámuel ott nevelkedik a sátorban, ott alszik a szövetségláda közelében. Egy éjszaka arra riad, mintha valaki szólítaná: Sámuel! Sámuel! A kis Sámuel kibújik ágyából, beszalad a templom másik részébe, ahol Éli főpap fekszik, de látja, hogy alszik. Felébreszti: Éli, te hívtál? Éli álmosan felel: Nem szóltam, bizonytalán álmodtál valamit, menj és fekj le! Alig, hogy a kisgyermek elalszik, másodszor is hallja a szót: Sámuel! Sámuel! A következő pillanatban talpon van újra és szalad Élihez: Éli, te hívtál? Erre Éli újra azt feleli: fiam, én nem szóltam hozzád, de ha már kétszer hallottad ugyanazt a szót, ha még egyszer hallod nevedet említeni, akkor Isten akar veled beszélni. Ne jöjj hát én hozzám, ne költözz fel engemet, mert nem nekem, Istennek van mondanivalója hozzád. Felelj hát neki így: Szólj Uram, mert hallja a te szolgád! És szólni fog neked!

Ha nem nézünk most a történet tartalmi részére, hogy mit jelent meg a kis Sámuelnek az Úr s rajta keresztül az öreg Élinek, sőt egész Izrael országának, akkor is azonnal látnunk kell, hogy ez a jelenet nagyon sokszor ismétlődik meg az ember életében is. Isten felébreszt bennünket, fülünket kinyitja, valami mondani, közölni valója van számunkra.

Olyan emberi módon van leírva az egész történet, amint mennek együtt Ábrahám és az Úr és a vele jött férfiak, az angyalok elmennek Sodoma és Gomora felé. Az Úr, mintha magában beszélgetne. *„És monda az Úr: Eltitkoljam-é én Ábrahámától, amit tenni akarok? Holott Ábrahám nagy és hatalmas néppé lesz; és benne megáldatnak a földnek minden nemzetségei.”* Nem fogom eltitkolni! Mikor az Úr megszólal, ez a szó Ábrahám számára olyan valóságos, mint amilyen valóság számunkra egy mellettünk gyalogló embernek minket szólító hangja. Megjelenti Ábrahámnak: mivel Sodomának és Gomorának égbekiáltó sok a bűne, elmegyek ítéletet tartani Sodoma és Gomora fölött!

Készüljünk el mi is arra, hogy Isten néha beszélgetést akar kezdeni velünk. Áldott dolog, ha az ember rendhez szoktatja magát a kegyességi életben s ebbe a rendbe beletartoznak a szent szokások is. Jó, ha megvan az imádkozásaink ideje, mint ahogy a zsidó nép számára is megvolt. János evangéliuma mondja el, hogy délután 3 órakor volt egyik órája az imádkozásnak, amikor mindnyájan elmentek a templomba elvégezni imádságaikat. Áldott dolog ez, mert sokkal könnyebb rendszeresen ugyanabban az időben imádkozni. Szokásból elgépiesedett imádság születik, ami az imádságnak lélekből való megszületését veszélyezteti. Tehát ne akkor imádkozzunk, mikor az óra mutatója valahova odaér, hanem mikor belső indítás nyilvánvalóvá teszi, hogy imádkozni kell.

Áldott dolog ez, de azért ne gondoljuk, hogy az az eszményi, ha hivatalos órát tartok Isten számára, mintha csak kiírnám házam vagy szívem ajtajára: hajlandó vagyok az Úrral tárgyalni reggel 6 és 7-kor, este 9-10-kor. Ugyanis nemcsak nekem lehet mondanivalóm Isten felé, Istennek is van mondanivalója én felém, s jaj nekem, ha Isten mondanivalója számára nem tudok kész füllel és kész szívvel készségesen ott lenni, mikor Ő keres engem.

Nem kell ezt imádkozó életet élő embernek bővebben, realisabban magyarázni. Mindnyájunknak vannak erre vonatkozó tapasztalatai. Jön valami belső gerjedezés – így fejezi ki az emmausi tanítványok közül az egyik (Lk 24,32). Valami belső gerjedezés van bennem akkor és ráismerek Isten hangjára, aki valamit mondani akar, közölni akar velem terveiből, vagy parancsot akar adni és várja, hogy engedelmesen hallgassam meg akár tanítást akar adni, akár vigasztalva, könnyeimet akarja letörölni. Nincs még egy olyan beszéd, amit olyan kihegyezett füllel kellene hallgatni, mint ha Istennek van mondanivalója számomra. Hányszor hessegetjük el ezt a belső gerjedezést ilyenkor azzal: most nem érek rá! Majd később! Majd máskor, amikor szoktam imádkozni! ...

Ez csak egyik oldala az imádság beszélgetési formájának. Az egész történetből világos, hogy két részét különböztetjük meg az imádkozás formájának. Az egyiket a 16-21. versig találjuk, a másikat 23-32. versig, de mind a kettő beszélgetés. 16-21. versig Isten kezdi a beszélgetést, Ábrahám szótlánul hallgatja, ami nem jelenti azt, hogy nem is hallja. Jól hallja, meghallgatja, de egyelőre nem tudja, mit szóljon hozzá. Jön egy nagy csend. Aztán megfordul a szerep, Ábrahám kezd el beszélni Istennel és Isten felel Ábrahám beszélgetésére.

Nagyon megszegényítő reánk nézve az, hogy mikor mi akarunk beszélni Istennel, akkor Isten mindig szakít magának annyi időt, hogy meghallgasson minket, még világgondjai közepette is. Senki nincs úgy elfoglalva – emberileg fejezem ki magamat -, mint az Isten, és mikor én, a nyomorult gyermek valamit mondani szeretnék, akkor Isten csupa fül és rendelkezésemre áll. Fordítva pedig hányszor van, hogy mi nem mondjuk szólítására: szólj Uram, mert hallja a te szolgád! Ha mi kopogtatunk Isten ajtaján, ő nem feleli azt: hagyj most békén ilyen jelentéktelen kis dolgokkal! ... Nem érek rá most foglalkozni veled, majd máskor hívatlak téged! Majd mikor ügyed sorra fog kerülni! Isten azonnal figyel beszélgetésünkre és meghallgat. Ez az egyik, ami az ige történetével kapcsolatban az imádság formájára vonatkozik.

2. Az imádság lelkisége.

Most nem beszélek az első szakasról, ahol Isten kegyesen, barátságosan beszél Ábrahámmal, hiszen az Írás Ábrahámot Isten barátjának nevezi, beszélget vele, megosztja vele titkait, jövődő terveit. Most a második részre figyeljünk fel, ahol Ábrahám kezdi a beszélgetést. Valahányszor bizalmas viszony támad két nagyon különböző méltóságú ember között – akik között olyan különbséget még elképzelni sem lehet, mint van az ember és az Úr között – akkor nagy a veszedelme annak, hogy az ember, akit Isten bizalmával megajándékozott, akit a Szentlélek az Istennel való bizalmas beszélgetésre biztat, az elkezd bizalmaskodni Istennel. Vannak olyan imádságok – én magam is nem egyet hallottam imaórákon, mikor nem betanult imádságokat mondtak, de ami szívükön, szájukon volt és hálaadásban, könyörgésben, bűnbocsánatkérésben hangzott el, megdöbbenve hallgattam, hogy voltak olyan imádságok, melyekből tökéletesen eltűnt a nagy különbség Isten és ember között. Az is nagy baj, ha ez a különbség túlságosan is érezhető marad, mert akkor a bizalommal van valami baj. De mikor az ember azt veszi észre, hogy olyan tiszteletlenül beszél valaki Istennel, mintha csak Isten volna szolgája, akinek tanácsokat osztogat, miképpen kormányozza a világot, benne saját életét is, akkor úgy érzi az ember: itt baj van a köteles tisztelettel. Az ilyen ember nem érzi a teremtő és teremtmény közötti óriási különbséget.

Nézzük most már, hogyan imádkozik Ábrahám?

Azt mondja a 27. versben Istennek: „*Immár merészkedtem szólani az én Uramnak, noha én por és hamu vagyok.*” Ismétlem, ő akkor mondja ezt az alázatos mondatot, mikor előzőleg már Isten arra méltatta, hogy az emberiség sokaságából kiemelje, bizalmával megajándékozza. Sodomában és Gomorában senki sem tudja még, hogy döng már Isten lépései alatt a föld, mennydörög már Isten haragjának ítélete, de Ábrahám már tudja és mégis csak így mer szólni: „*...merészkedem szólani az én Uramnak, noha én por és hamu vagyok.*” Aztán így szól a 30. versben: „*Kérlek, ne haragudjék meg az én Uram ha szólok...*”. Mindig ugyanazt az alázatos mondatot mondja Isten felé az előző kérések meghallgatása után is. Minél többször és jobban hallgatja meg őt az Úr, annál mélyebbre alázódik előtte. Az utolsó kérése a 32. versben így szól: „*Ne haragudjék kérlek az én Uram ha szólok még ez egyszer...*” Mintha csak azt mondaná: szégyellem magam, hogy újra kéréssel jövök. Teljesíted az egyiket s jövök a másikkal. Teljesíted a másikat, jövök a harmadikkal, kérlek, hallgasd meg az utolsó kérést is! Nem akarok én tolakodni Uram, kérlek, ne haragudj, hogy szólok még ez egyszer. Az imádság lelkisége tehát ez imádság történetében azt mutatja: az imádság lelkisége az alázat. Alázatosság nélkül nincs igazi imádság!

Persze, nagyon nehéz nekünk embereknek megérteni, hogy a bizalom, az alázat, a tisztelet és mégis a legbelsőbb egyé tartozásnak érzése hogyan tud összeolvadni egymással az imádságban, de ezeknek ott kell lenni imádságos beszélgetésünkben, különben imádságunk nem igazi imádság.

3. Az imádság tartalma

Ha ez imádság történetének harmadik üzenetét nézzük, akkor az az imádság tartalmáról mond egyet s mást. Azt szoktuk mondani, az Ó-testamentum imádságos könyvében, a zsoltároknak, éppen az a drága dolog, hogy imádságai mindig égis éris imádságok. A zsoltáríró mindig egyes szám első személyben beszél, s viszi kérését Isten elé. Nem betanult imádságokat mond, lelkét tárja Isten elé, ahogyan egy-egy helyzet kényszeríti őt. Nagy és drága dolog, mikor valaki szívét önti ki saját szavaival Isten elé, azonban ne feledjük el, a mi Urunknak a mintaimádságban, melyre tanítványait tanította feleletül arra a kérésükre: Uram, taníts minket imádkozni, - a Miatyánkban egyetlen mondat sincs az „én” imádságból, az végig „mi” imádság. Mi Atyánk, mindennapi kenyerünket, minket szabadíts meg a gonosztól. Ez a mi, az imádság tartalma és ez az igazi imádság. Az igazi imádság Jézus Krisztus szerint – kitáguló imádság. Ez nem jelenti azt, hogy a magam személyes ügyét nem vihetem oda Isten elé. Gondoljunk csak János 17-re, amelyben Krisztus személyes ügyét vitte Isten elé, de máskülönben mindig tanítványaival, az egész világgal lépett oda Isten, az Atya elé. Ha Jézus Krisztusnak ezt a leghosszabb főpapi imádságát olvassuk, látjuk, hogy ott is ismételtén visszatér az én-imádság gondolata, de azután egyszerre elhallgat benne az én, s imádság közben a tanítványokért, a világért, azokért való könyörgés lép előtérbe, akik majd az ők bizonyoságtételére hinni fognak őbenne a világ végéig.

Igen ám, de itt egy konkrét példa áll előttünk Ábrahám imádságában. Ha Ábrahám imádságát tartalmi szempontból vizsgáljuk, azt látjuk, hogy ez nem én-imádság, mégcsak nem is mi-imádság, ez úgynevezett közbenjáró imádság. Ábrahám úgy látta: Nem helyezkedhetem arra az állápontra: mi közöm nekem Sodoma és Gomorához? Igaz, ott lakik Lót és családja is, akik atyafiaim, habár Lót rútol bánt velem. Kapzsi módon magáénak akarta megszerezni a Jordán mellékének termő vidékét. Mondhatta volna Ábrahám: Amit keresett, megtalálta! Életet keresett, pusztulás lesz az övé, a dúsgazdag emberből, koldusszegény lesz! Rajta lesz Isten ítélete. Nem lehetett volna kifogásolni, ha Ábrahám úgy nézi a kérdést, mint elégtételt Istentől. Lót csúnyán bánt vele, mégsem tudja Lótot engedni. Nincs ugyan az feljegyezve, hogy miatta kezd-e könyörögni Istenhez, imádságának fő célja Lóttal kapcsolatos-e, de ha az egész bűnös Sodoma és Gomoráért való könyörgés csak mellékcél is, mely csak össze van kötve Lót megmenekülésével, mégis okvetlenül közbenjáró imádság ellenségéért, aki őt megbántotta, jogaiból kiforgatta, megszegényítette, bekényszerítette a hegyek közé, ahol nehezebb volt az enni-, innivaló megszerzése, előteremtése a nyáj számára is. És mégis könyörög érette.

Mondd, testvérem! Én-imádság-e a te imádságod, vagy teljesen elvont az imádságod? Vagy talán már Isten Szentlelke el tudott odáig vezetni, hogy nem „én”, hanem „mi” imádságot mondasz és vannak már közbenjáró imádságaid is szüleidért, családodért, rokonaidért, gyülekezetedért, gondolsz a templomra is, talán még a papodra is, aki neked Isten ígését hirdeti? ... Vagy imádkozol azokért a feljebbvalókért, akiknek kezébe jónak látta Isten letenni a magyar haza sorsát, vagy talán az egész világ jövendőjét hordozod imáidban? Szép dolog! De hol vagyunk mi még attól, ahogyan Ábrahám imádkozott, aki személyes ellenségeiért könyörgött? Mint az Újtestamentomban az Úr mondta tanítványainak: Imádkozzatok azokért, akik néktek ellenségetek, áldjátok azokat, akik bántanak titeket és átkoznak, veszteteket akarják. Van-e neked imádságod az életedben előforduló Lótokért? Talán valaki nagyon megharagított téged, szomszédasszonyod, van-e ajkadon imádság érette? Vagy még az az imádságod: fizessen meg Isten azért, amit ellened elkövetett? Átok ez, melyet Isten annak a fejére dob vissza, aki

elmondotta. Óh, hogyan megtelne imádságunk tartalommal, ha azokért az úgynevezett nehezen elhordozható emberekért ilyen imádság lenne szívünkben, mint Ábrahámnak volt Lótért!

4. Az imádság időtartama.

Ha még tovább nézzük ezt az imádságot és történetét, akkor beszélnünk kell az imádság időtartamáról. Isten az imádságot nem percmutatóval vagy stopperórával méri. Az Úr Jézus mondotta, hogy az imádság értékét nem hosszúsága szabja meg, az azonban bizonyos, hogy Jézus Krisztus szól arról is, hogy az az ember, akinek kéréseit Isten nem azonnal teljesíti, vagy nem egészen teljesíti, annak nem szabad abbahagyni az imádkozást. Nem szabad az imádkozást elintézni azzal: én könyörögtem Istennek, de ő jónak látta meg nem adni, hát legyen meg az Ő akarata. Nagyon kegyes álarcba van burkolva ez a sértődöttség. Meg van az ember ilyenkor legtöbbször sértve azért, hogy Isten nem ugrik azonnal kívánságaink teljesítésére, de ezt a sértést egy kegyes formulával intézi el: ne úgy legyen ahogy én akarom, hanem ahogy Te! Pedig az Úr egyszer nagyon kemény példát mondott arra, hogy az imádságban nem szabad megrestülni, hanem visszatérően könyörögni kell érte.

Engem mindig szíven üt az imádságban az, hogy Istennek milyen türelme van. Ábrahám el kezd könyörögni először 50, aztán 45, majd 30, 20, 10 igazért és Istennek van türelme végighallgatni az újra visszatérő könyörgést. Szabad visszatérni, de ez nem jelenti azt, hogy mi jobban tudjuk igazgatni a világot, mint Isten. Nem kritikával élünk Isten magatartásával szemben, csak szívem belső indulatának kifejezése az. Ábrahám szeretné megszabadítani Lótot, vele együtt Sodomát és Gomorát, lehet, hogy átfut gondolatain az is: Uram, talán nem is olyan utolsó emberek Sodoma meg Gomora népe, van ott ötven is, aki szeret Téged, akiknek szenvedés, hogy ilyen bűnös városban kell élni, de azért kell ott élniök, mert nem akarsz kivételt csinálni és sorsközösségben tartod őket a sokszámú gonosszal! Uram, nem lehet az, hisz Te igazság és kegyelem Istene vagy! Ugye nem pusztítod el Sodomát, ha találsz benne 50 igazat? Aztán felel az Úr: jól van, ha találsz ötvenet a városon belül, azokért megkegyelmezek az egész városnak. Milyen jóleső meleg érzés tölthette el Ábrahám szívét, hogy Isten nemcsak hallgatta, meg is hallgatta imádságát.

Aztán elkezdhetett gondolkodni, s az efelett érzett öröm hamar elszállt szívéből. Én ugyan nem ismerek a városban Lóton és családján kívül senki igazat, de talán ezek bizonyosságtevése nyomán meghallották az evangéliumot mások is... de hátha mégsem lesz ott 50, csak negyvenkilenc, vagy negyvennyolc, vagy csak negyvenöt s akkor elpusztul a város az igazakkal és hűségeseikkel együtt? Újra visszatér kérésével.

Nem tudom érzed-e micsoda evangélium az, hogy szabad visszatérni az általunk elmondott, lezártnak tartott és Isten által teljesített imádságunkra?

Ábrahám újra félni kezdett, hogy még negyvenöt igaz sem lesz Sodomában, hát ötért pusztuljon el mindenki? És így megy végig, míg csak oda nem ér a tíz igaz emberhez. Az imádság időtartama, a kitartó imádság.

Jézus Krisztus is vissza tudott térni élete legmélyebb imádságában kérésére. A Golgotha kertjében véres verítéket izzadt és újra visszatért rá, mikor Isten elutasította kérését, míg végre el tudta mondani: ne az én akaratom legyen meg, hanem a Tied!

Pál apostolnak is volt egy igen mély imádsága, melyet maga mond el szeretett korinthusi gyülekezetének. Isten testébe tövist adott, amely sok keserőséget okozott, miatta sokszor nehézzé vált szolgálata. Könyörgött Istennek vegye ki testéből a tövist, hadd lehessen egészséges, életerős valaki, aki bírja a strapát, bírja a fizikait meg lelkit is, mely missziói munkájával együtt jár. Isten így felelt rá: Elég néked az én kegyelemem! Az apostol újra visszatért kérésére, nem mintha kétségbe vonta volna, hogy legdrágább a kegyelem, de úgy

szeretné: lenne elég egészségem, mert nem elég strapabíró a testem, könyörülj hát rajtam, vedd el a tövist testemből, Uram. Mikor e választ kapta, hogy elég néked az én kegyelmem, akkor azt gondolhatta, igen, de az erőm nem elég! S az Úr azt mondta: az én erőm erőtelenség által végeztetik el! Az most más kérdés, hogy mind a két példában, akár Jézusnak a Getsemáne kertjében elmondott imádsága, akár Pálnak a tövis eltávozásáért mondott imádsága - dacára, hogy kitartó imádság volt -, úgy végződött, hogy Isten nem teljesítette a kérésüket. Ettől függetlenül, nagyon drága kiváltság az, hogy szabad újra visszatérnünk rá, Isten nem lesz ingerült, nem mondja: hagyj békén, miért hozakodsz elő újra ezzel a kéréssel, mikor én megmondtam: elég néked az én kegyelmem! Áldassék az Úr, hogy Ő úgy hallgat minket, mint az atya hallgatja az ő mindig egy malomban forgó csacska gyermekének kérését.

5. Imádság értelme!

Általában úgy szokták felfogni ezt a történetet, mint közbenjáró imádságot. Ahogyan az újtestementomi ige világít rá Jakab apostol leveléből, ahol így van megírva: „...igen hasznos az igaznak buzgóságos könyörgése”. No de ez a történet pont az ellenkezőjét illusztrálja. Hiszen Ábrahám azért könyörög, hogy az Atya mentse meg Sodomát és Gomorát Lótékkal együtt és Sodoma és Gomora elvész, Lót felesége sóbálványává válik, Lót és leányai a bűn mélységébe süllyednek a menekülés barlangjában. Aki a történetet úgy olvassa, hogy Isten nem teljesítette az imádságot, az nem jól olvassa. Én magam is sokszor úgy néztem erre a történetre, mint annak illusztrálására, hogy igen hasznos az igaz ember kitartó imádsága, de ez nem azt jelenti, hogy Isten okvetlenül teljesíti a kérést. Hát nem látjuk, hogy ez az egész történet tele van meghallgatott imádsággal? A történet ugye úgy kezdődik, hogy Ábrahám először azért imádkozik, hogy ötven igazért ne pusztítsa el Isten a várost. Az ötvenegyediket már nem is keresték volna az angyalok, mert tudták, Isten utána felfüggeszti az ítéletet. És nem látjátok, hogy minden további imádságnál a 45, 30, 20, 10 igaz ember találása után való könyörgés mindegyik egy teljesített, meghallgatott imádság?

A 19. fejezet 27. és 28. verse az értelem szerint a történet szempontjából idetartozik ehhez a fejezethez. Ott azt olvassuk: „*Ábrahám pedig reggel arra a helyre indúla, ahol az Úr színe előtt állott vala. És tekintte Sodoma és Gomora felé, és az egész környék földje felé; és látá, és imé felszálla a földnek füstje, mint a kemence füstje.*” Elpusztul Sodoma és Gomora, de Ábrahámnak egy pillanatig sem jutott eszébe, hogy hiába imádkozott. Ábrahám tudta, hogy Isten teljesítette kérését, de nem akadt még tíz igaz sem Sodomában és Gomorában.

Mondd testvérem! Mikor te imádságod következménye felől tudakozódsz és odaállsz életed valamely hegycsúcsára s onnét nézel Sodoma és Gomora felé, amiért és akikért imádkoztál, látod, hogy Isten ítélete haragjának sötét füstje száll az ég felé, tudod-e akkor hittell vallani: nem hiába imádkoztam! Mert nem azért pusztult el Sodoma és Gomora, mert Isten nem imádságot meghallgató Úr, hanem azért, mert Sodoma és Gomora nem akart megtérni. Ábrahám imádsága Sodoma és Gomora lakosainak megtérését pótolni nem tudta.

Így áll előttünk egy imádság története. Nem olyan egyszerű dolgok ezek, mint amilyennek az ember gondolná. Elhadarok egy Miatyánkot, vagy egy gyermekkorban megtanult verses imádságot reggel, este, aztán megy az élet tovább a maga útján. Nagy és kemény harc az imádság harca, de boldogság együtt lenni Istennel, vele beszélni meg mindent, még akkor is, ha az ember nem lát mást, csak Isten ítéletének és haragjának a földről felszálló fekete füstjét, de akkor is mondom: te tudod, Uram, hogy miért lett ez ennek az imádságnak története. Tudom, nem miattad, tudom, nem te pusztítod el Sodomát és Gomorát, Lót és családját, ők maguk rohantak vesztükbe, nem engedték, hogy megmentsd őket!

Óh, mennyi békesség van akkor, könnyek és fájdalmak között is mennyi csendesség száll az imádkozó ember szívébe!

Vigyük oda most Isten elé mindazokat a kérésünket, melyek szívünkben mozognak, amiket Isten Lelke eszünkbe juttat valószínűleg azért, hogy mondjuk el Isten felé. Próbáljunk beszélgetni Istennel úgy, ahogyan ő beszélt Ábrahámmal, míg együtt vándoroltak Sodoma és Gomora felé. Próbáljuk úgy hallani Isten szavát, mint ahogyan hallgatta a kis Sámuel egykor azon az emlékezetes éjszakán a silói templomban.

Ima:

Hálát adunk Urunk azokért, akik imádkoznak értünk, akiket ismerünk, akiknek imádságáról tudunk, de azokért is, akiket sem nem ismerünk, sem imádságukról nincsen tudomásunk. Köszönjük, hogy annyi imádság hordoz bennünket e világnak kísértései és veszedelmei közepette Sodoma és Gomora által körülvevő világban. Kérünk, Urunk, tégy minket imádkozó emberekké, akik világosan látják, hogy veszedelemben forgó, kárhozat felé menetelő embereknek, családoknak és ennek az egész világnak nem dörgelemes prédikációkra, fenyegetésekre van szüksége, hanem közbenjáró imádságokra van szüksége. Add Urunk, hogy soha meg ne lankadjunk az imádkozásban, mikor egy sötét világ felhői fenyegetnek ítélettel és nyugtalanítják lelkiismeretünket, hogy tudjunk Reád nézni úgy, hogy Te akkor is imádságot meghallgató Isten vagy, mikor ítéleted zúg felettünk.

Ámen.